

יערה שחורי מי שממשש את החרק אומר זמן

ארבעה עיורים ממשיים פיל

אַרְבְּעָה עוֹרִים מְמַשְׁשִׁים פִּיל.
כְּמָה לֹא נְעִים, אֱלֹה אֲנַחְנוּ
מְדַמִּים לְעִצְמָנוּ שֶׁהַפִּיל הוּא בֵּית, שֶׁהַפִּיל הוּא אַרוּחַת צְהָרִים
שֶׁהַפִּיל הוּא מְטוֹת נוּחוֹת, שֶׁהַפִּיל הוּא סְפוּר.
שֶׁהַפִּיל אֵינוֹ עֲצוּבוֹנִי וְרַעְבוֹנִי כִּי רַב הוּא,
שָׁאִין לִי אֵלָא לְדָאג לּוֹ לְמָקוֹם וְלְצוּר צוֹרָה.
עָלִי לְדָאג לְפִיל.

הִבֵּה נְדִיק,
מִי שֶׁמְחִזִּיק בְּרַגְלִים אוֹמֵר מְשַׁפְּחָה
מִי שֶׁמְמַשֵּׁשׁ אֶת הַחֲרָק אוֹמֵר זָמַן
מִי שֶׁנוֹגֵעַ בְּעוֹר הַפִּיל אוֹמֵר מְדַבֵּר.
וְעַל הָרַבִּיעִי עִם הַחֲטִים אֵינְנִי יוֹדֵעַת דְּבָר.

הִנֵּה אֲנַחְנוּ אֲבָא זָמַן וְאִמָּא מְקוֹם
עוֹרִים וְרַעְבִּים. שְׂבָעִים וְעֵיפִים.
וּבִינֵינוּ פְּנֵי הָאֲבֵל שְׁלֵה, פְּנֵי הָעֹלְבוֹן שְׁלֵה, פְּנֵי הַפְּנִי מִמְּנֵי שְׁלֵה, סוּרֵי מִמְּנֵי
וְהִלְאָה

אֲתָה, שְׁאֵת אֵיבְרִיךָ הַפְּצוּעִים אֲנִי מְמַשֵּׁשׁת
וּמְסַרְטֻטֶּת אוֹתָךְ לְעִצְמִי כְּמִי שֶׁמְעוֹלֵם לֹא רָאָה קַרְנֶךָ
וְאֲנִי נִתְפַּסֶּת בְּהָרִים כְּמִי שֶׁלֹּא כָּבַשׁ אֶת רוּמָא
וְאֲנִי נוֹפֶלֶת תַּחַת רַגְלֵי כְּמוֹ אַחִיו שֶׁל יְהוּדָה.

לֹא גְדוֹל כְּמוֹ פִּיל.
עָלִיו לְהִיּוֹת הַדְּבָר עֲצוּמוֹ, שְׁלֵא מְדַבְּרִים עָלָיו

כְּמוֹ חֶבֶל בְּבֵית הַתְּלוּי כְּמוֹ אֶבֶן בְּבֵית הַזְּכוּכִית
כְּמוֹ פִּיל וְכִלֵּי הַחֲרִסִּינָה הַעֲדִינִים שֶׁמְעוֹלֵם לֹא הָיוּ לָנוּ
אֲךָ הַפִּיל יִשְׁנוּ וְאֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהִרְדִּים אוֹתוֹ אוֹ לִישֵׁן אוֹתוֹ אוֹ לְחַבֵּק אוֹתוֹ
בֶּן לְקַרְקָסִים שֶׁאֶפְלוּ חֲתוּלִים כְּכֹר לֹא מְצִיגִים בָּהֶם
מֵאֲלֶף עֲצָבוֹת.

וְגַם אִם רְצִיתִי מִמֶּשׁ, וְכִי יֵשׁ מִשְׁהוּ שֶׁהוּא יוֹתֵר מִמֶּשׁ מִפִּיל?
אֲנִי — שֶׁצְּרִיכָה לִהְיוֹת עוֹרֵת חֲרֹשֶׁת אֶלְמֵת,
כְּדֵי לוֹמַר בֵּית וְשִׁלְחָן וּמִטָּה,
כְּדֵי לְרְאוֹת בְּפִיל מִשְׁהוּ אַחַר, עֲצוּם כְּמוֹ בֵּית,
כְּדֵי לִהְיוֹת הַבְּבֵה שֶׁגָּרָה בְּבֵית, שֶׁאֲנִי מִשְׁחַקֶּת אֶתָּה
וְקוֹנָה לָּהּ בְּגָדִים וּמִסְרָקֶת אֶת שְׁעָרָה בְּקוֹקוֹ גְּבוּהָ
וְאוֹמֵרֵת עֲכָשׁוּ תִשְׁתַּקִּי וְעֲכָשׁוּ תִהְיֶי יָפָה —

אֲנִי הַזֹּאת מְכַרְחָה לְשִׁכַּח אֶת הַפִּיל שֶׁגָּרָרָה לְכָאן
מְכַרְחָה לְהוֹצִיא אֶת הַפִּיל וְהַפְּסָנֵת וּלְהִשָּׂאֵר בְּחֹדֶר רִיק,
וּלְסַרְטֵט בְּאֶבֶק אֶת דְּמוּתָהּ כְּמוֹ בִּזְרֵת רֶצַח
שֶׁרַק הַעוֹזֵרֵת הַנִּעְלָמָה חֲשׂוּדָה בָּהּ
וּמִיִּשְׁהוּ צִיר בְּאֶבֶק צִיּוּרִים מוּזוּרִים שֶׁאֲנִי מְזוּהָה
מִיִּשְׁהוּ סַרְטֵט אוֹתִיּוֹת שֶׁרַק אֲנִי יוֹדַעַת לְקַרֵּא.
אוּלַּי זֹאת מִי שֶׁהֵייתִי לְפָנֶי חֲדָשִׁים
שֶׁהֵכִינָה לְעֲצָמָה בְּכֹתֵב סֵתָרִים רְשִׁימָה שֶׁל חֵיוֹת נִכְחָדוֹת
לֹא לְהִמְנוֹת עִמּוֹן, לֹא לְהִשְׁנוֹת

שִׁירָה שֶׁל פִּיל אַחַד
וְאֲנִי מְכַרְחָה לְהִטּוֹת:
אֲנִי, אֶת, אֲנַחְנוּ
אַחַד, שְׁנַיִם, הֶרְבֵּה
מְכַרְחָה לְשַׁקֵּל בְּטוֹנוֹת אֶת מָה שֶׁנִּשְׁאָר,
מָה שֶׁמְכַרְחָה לְהִשָּׂאֵר
כִּי מָה שִׁישְׁנוּ, שֶׁאֵינְנוּ, מְכַסֶּה אֶת הַמְדַרְכָּה כְּמוֹ צֶל

פיל בפתח הדלת. בספריה לעוירים. בגנת הוורדים.
אוילי כך ייטב.
סוף־סוף איש לא יקטף את הוורדים.

שכחת יד שמאל

תחלה ירך הימנית מאבדת תחושה
אך אין זה שיר פוליטי
הגב התחתון נצבע אדם
המגפה תחלה תוך עשרים וארבע,
ארבעים ושמונה, שמונים ושתיים,
עליך ללמד להקשיב
שבעים ושבע, אלפים ואחת עשרה, דם.

לצאת מן המטה בלב מרפרף
פרפר ענוד על חזית מקטרן המתכת
מלות הדיו ירדו מכף ירך בזחילה
ישטפו שניהן החדות
והנה גופך נארז, מקרר ומקפא,
לשנים הטובות האלה
לשנים הרעות ההן.

עוד מעט תאבדי תחושה
ולא מחמת קר גדול או חם גדול
מזג האויר לא ישנה דבר אבל
נסי להתנגד
קחי אותי מן הבית
מהגלובוס הצפוף הזה של שתינו
זכרי לקחת משהו עבורי
קלב, צמר, פלדה.

שְׁלֵא אֲשַׁכַּח כְּמוֹ יַד שְׂמֹאל
אֲנִי שְׂאִינְנִי כּוֹאֲבֹת
שְׁלֵא אֲרֹאֶה מֵעֵבֶר לְכַתְּפִי, לְכַתְּפִי,
בְּקִבּוּקֵי מַיִם שְׁטִיִּם
בְּתַעֲלָה לֹא מִסְמָנֹת.

הַשְּׁפֹתִים רַבּוֹת מִשְׁלֹךְ
אֱלֹהֵי הַשְּׁפֹתִים שְׁלִי.
הַעֲפֹעִפִּים פְּתוּחִים מִשְׁלֹךְ
וְהָרִיסִים נִסְגְּרִים בְּנִקְיֹשָׁה.
אֶת הָרִיחַ הַזֶּה אֶת זֹכְרֹת
מִהַלְדָּה, מִהַתְחַלָּה,
הַפְּרַח הַחֲדָשׁ הוּא אֲנִי.
הַפְּרָפֶר הַמֵּת הוּא אֵת.